

Het einde schrijft zichzelf

Evelyn Clarke bij Boekerij:

Het einde schrijft zichzelf

Evelyn Clarke

Het einde schrijft zichzelf

Zes auteurs. Een privé-eiland. 72 uur om een verhaal te schrijven dat hun leven moet redden.

Vertaald door Jan Pott

ISBN 978-90-492-0603-1

ISBN 978-94-023-2822-6 (e-book)

ISBN 978-90-492-1028-1 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Ending Writes Itself*

Vertaling: Jan Pott

Omslagontwerp: Will Staehle, bewerkt door Buro Blikgoed

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Cat Clarke en Victoria Schwab

Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL,
INC., Armonk, New York, U.S.A.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor de schrijvers, voor jullie allemaal.
(Behalve voor die ene klootzak, je weet zelf wel dat ik
jou bedoel.)

Of je nu net aan die lange reis begint,
of al heel lang onderweg bent,
hou vol en blijf schrijven.

De wereld heeft je werk nodig.

(Dat geldt niet voor die al genoemde klootzak:
aarzel niet om meteen te stoppen.)

Wie de pen hanteert, spreekt de waarheid.

—*Arthur Fletch*

Er was eens...

De foto van de schrijver vult het scherm.

De wereldberoemde Arthur Fletch, gezeten in een studeerkamer die groter lijkt dan Cates hele flat. Omringd door honderden exemplaren van zijn eigen romans. Op elke rug staat zijn naam, een gigantisch jubelkoor. Een stadion bomvol supporters.

Het is een artikel van een jaar geleden. Een van de tientallen publicaties die het licht zagen toen het vijfde, laatste deel van de Petrarch-reeks werd aangekondigd.

De heilige graal van het thrillergenre.

De roman waarnaar al zo lang werd uitgekeken, die bovendien volgens dit artikel de laatste zou zijn die Arthur Fletch zou schrijven.

Ze scrollt door het artikel, langs de loftuitingen van de interviewer, de mooie woorden over het creatieve genie, de opsomming van alles wat hij heeft gepresteerd, wat begon met de Ashbolt-reeks die nog van voor haar geboorte dateert. Dan passeren de films de revue. De bewerkingen voor tv. De exponentiële groei. Vijftig miljoen boeken verkocht, wat meer is dan het verkochte aantal bijbels in sommige landen.

En nu dit.

Nooit eerder is met zo veel smart naar een roman uitgekeken. Het is bijna niet te geloven, of misschien juist wel? Iedereen die ze kent heeft minstens één van zijn romans gelezen. Zelfs de vrouwen met

wie ze de flat deelt, wat nogal verrassend was, aangezien Cate ze nooit een tekst had zien lezen die langer was dan een bericht op X.

Ze blijft door de tekst scrollen en ziet steeds weer stukken die ze ondertussen uit haar hoofd kent. Hoe Arthur Fletch vanuit het niets kwam. Hoe hij een schare van trouwe lezers woord voor woord, boek na boek opbouwde. Hoe hij steeds meer een teruggetrokken leven ging leiden en nog slechts sporadisch gasten uitnodigde voor exclusieve salons op zijn Schotse eiland Skelbrae.

Ze stopt met scrollen bij de foto's.

Arthur Fletch, staand op de klippen, starend over zee, de wind in zijn witte haren, de brede rand van zijn rode hoed opgekruld.

Gezeten in een stoel met een hoge rugleuning met een leren aantekenboek op schoot en een pen peinzend tegen zijn lippen.

Staand op de drempel van de voordeur van zijn huis – het is eerder een kasteel – terwijl hij een gebaar maakt dat ofwel een uitnodiging is om binnen te komen of een afscheidsgroet.

Op elke foto staat hij met dezelfde raadselachtige uitdrukking op zijn gezicht. Zijn mond trekt een beetje naar rechts. Het is niet echt een glimlach – mannen wordt nooit opgedragen te glimlachen als er een foto wordt gemaakt – het is alsof hij iets wil verbergen.

Het laatste deel van het artikel trekt haar het meest.

Daarin vertelt hij dat hij de helft van zijn fortuin heeft uitgegeven aan het maken van een boek van goud.

De eerste keer dat ze het las, kon ze niet geloven dat het waar was.

En dat was het waarschijnlijk ook niet.

Maar ze wil het maar al te graag geloven.

Volgens de interviewer schittert er iets in de ogen van Arthur Fletch als hij het vertelt. Dat kan betekenen dat het niet meer dan slap geouwehoer is. Of dat het domweg waar is.

Waar zou Arthur Fletch zijn geld anders aan uit moeten geven?

Hij heeft al een prachtig huis.

En een eigen eiland.

Cate Newhouse kan zich amper nieuw ondergoed permitteren.

Cate Newhouse draait zo veel diensten als ze kan krijgen in het café twee huizen verderop en voedt zich met broodjes die een dag oud zijn en gejatte theezakjes.

Cate Newhouse is onlangs gedumpt door de vriendin bij wie ze al twee jaar in huis woonde en nam noodgedwongen haar intrek in een abominabel flatje boven een slagerij waaruit op warme dagen een walgelijke stank opstijgt. De muren van de flat zijn te dun. Ze moet hem delen met een paar andere jonge vrouwen die de godganse dag ruziemaken of liggen te neuken. Bovendien is het pleepapier steeds op omdat Cate de enige is die het koopt.

Cate Newhouse kan wel een zetje in de rug gebruiken.

En nu dit.

Het lijkt erop dat iemand haar zomaar een zetje in de rug geeft.

Cate tikt het artikel weg en opent in haar postvak de e-mail bovenaan de lijst. Doorgestuurd door haar literair agent – de ontzagwekkende en angstaanjagende Eleanor Vandenberg. Die heel toevallig ook de literair agent is van Arthur Fletch. Iets wat Cate nog steeds onvoorstelbaar vindt.

Toen de naam van Eleanor Vandenberg die ochtend opdook in haar postvak, hoopte ze op goed nieuws. Ze hoopte dat Eleanor haar zou meedelen dat haar boek klaar was voor de stap naar de uitgevers. Of zelfs misschien wel dat ze het al had verkocht. De laatste keer dat ze ernaar had gevraagd, had Eleanor haar een hoopvol verbaal schouderklopje gegeven: 'Binnenkort.'

Binnenkort – waarschijnlijk is er geen ander woord dat haar zo woedend kan maken.

Maar deze e-mail is heel andere koek.

Cate -

Je hebt zo veel talent.

Het wordt tijd dat anderen dat ook gaan zien.

Doe ons allebei een plezier en zeg ja.

- Eleanor

De bijlage was een bericht van Arthur Fletch zelf.

Ze opent de bijlage opnieuw, domweg om te zien dat het echt is. Hij is echt.

Niet zomaar een bericht, een uitnodiging, getypt op een echte schrijfmachine, aan haar gericht, voor zo'n exclusieve, legendarische salon.

Op zijn eigen privé-eiland Skelbrae.

In Schotland.

Over krap drie weken.

Cates knie wipt op en neer terwijl ze de uitnodiging voor de honderdste keer leest en opnieuw opgewonden raakt. Opwinding die al snel plaats moet maken voor angst.

Angst dat Arthur Fletch – en ook alle anderen die hij heeft uitgenodigd – één blik op Cate zal werpen, de tweeëntwintigjarige die door een van Eleanor Vandenberg's assistenten uit de bak met ingezonden manuscripten is gevist, en meteen zal weten dat ze daar niet thuishoort.

Ze vouwt zich dubbel en steunt met haar voorhoofd op haar knieën. Ze probeert zich te herinneren wat Eleanor Vandenberg tegen haar zei toen ze zich bereid verklaarde Cates agent te worden.

‘Jij hebt een zeldzaam talent, Cate Newhouse. Als we er een beetje aan werken, zou je weleens kunnen uitgroeien tot de nieuwe Arthur Fletch.’

Cate tilt haar hoofd op, haalt een keer diep adem en opent op haar telefoon het concept van haar antwoord. Ze wist een paragraaf met de mededeling dat ze zeer vereerd is en het gevoel heeft die eer niet waard te zijn, dat er sprake moet zijn van een misverstand. Ze vervangt die tekst door tien woorden:

Ik zou het voor geen goud willen missen!

Bedankt,

Cate

Ze blaast de lucht met geweld uit haar longen en tikt op verzenden.

Een vuist bonst op de deur van de badkamer. Ze roept dat ze bijna klaar is. Alsof haar benen niet slapen na een halfuur op de plee.

Ze legt de telefoon op de wastafel en graait naar de rol wc-papier –

O ja.

Het klotepapier is weer eens op.

Deel 1

De spelers

De thrillerschrijvers

De boot danst als een kiezelsteen over het onstuimige water.

Sienna leunt met haar ellebogen op het dolboord en tuurt in de verte.

Ze is van mening dat een reis nóóit drie soorten vervoer mag vergen, maar toch zitten ze hier na een nachtvlucht (inclusief tussenstop) en een autorit van drie uur al een halfuur op zee, en is het einde dankzij de mist nog niet in zicht.

De boot slaat tegen een golf en ergens achter haar kreunt Malcolm en stort hij de inhoud van zijn ingewanden overboord. Het is een akelig geluid dat suggereert dat het hem ongetwijfeld zou lukken zichzelf binnenstebuiten te keren als hij zijn best zou doen.

Sienna heft haar kin en laat de mist bezit nemen van haar gezicht.

De laatste keer dat ze aan boord zat van een speedboot was in de voorjaarsvakantie in het voorlaatste jaar van de middelbare school. Ze herinnert zich nog levendig dat ze op de boeg stond en met gespreide armen de iconische scène uit *Titanic* naspeelde met haar vriendje Brody. Het was geweldig tot hij het feestje bedierf door zijn hand in haar broek te schuiven.

Dat zal vandaag niet gebeuren, gelukkig maar. Malcolm heeft zijn handen voor andere zaken nodig. Hij klampt zich vast aan het dolboord terwijl hij de laatste resten van zijn ontbijt aan de vissen voert.

Je moet het Malcolm nageven – al voelt Sienna er heel weinig voor om Malcolm ook nog maar iets na te geven – dat de Noordzee veel ruwer is dan de Golf van Mexico.

Ze is nu ongeveer vier uur in Schotland en je kunt haar eerste indrukken samenvatten tot grijs, winderig en een soort kou dat aan haar kleren ruikt met even weinig tact als Brody destijds.

Malcolm stapte echter uit het vliegtuig, zoog de lucht diep in

zijn longen, liet die lucht weer in een soort van oerkreet ontsnappen, denderde de vliegtuigtrap af en kuste het asfalt. Net als de paus.

‘De boot danst als een kiezelsteen over het onstuimige water.’

Sienna herhaalt de woorden in gedachten, ingenomen met de beeldspraak. Enscenering is altijd haar sterke kant geweest. Dat, en het plot. En het tempo. Wat natuurlijk de vraag oproept wat de bijdrage van Malcolm is. Misschien een geestige dialoog hier en daar. Misschien soms een wending. Maar ze weet het.

Natuurlijk weet ze het.

Als zij het brein is achter Penn Stonely, is hij de façade. Het is absoluut niet zo dat Sienna onaantrekkelijk is, maar Malcolms foto staat altijd achter op hun boeken en hij straalt uit wat de lezers verwachten van een schrijver van misdaadromans. Een mengeling van diepgang, mysterie en charme.

Hij heeft altijd macht over mensen gehad. Ook over haar. Ze begon al te trillen als hij haar alleen maar aankeek met die donkere ogen onder die zware wenkbrauwen. Zijn stem was als rimpelend fluweel. Hij sprak accentloos tot er een woord bleef haken en zijn Schotse tongval zich onverhoeds manifesteerde. Een tongval die gedurende de autorit van drie uur naar het noorden vetter was geworden, telkens als Malcolm smachtend bekende hoe goed het was dat hij weer terugkeerde waar hij thuishoorde. In het ‘oude land’.

Alsof hij het elke dag had gemist.

Alsof hij zijn geboortegrond niet vijftien jaar geleden had afgezworen na het Edinburgh-incident.

Meteen vanaf het moment dat ze elkaar hadden leren kennen, had Sienna geprobeerd Malcolm zover te krijgen dat hij zijn trots opzij zou zetten en haar mee zou nemen naar Schotland. Het is haar nooit gelukt, maar nu blijkt één enkele e-mail van Arthur Fletch voldoende om hem alles te doen vergeten bij de eerste aanblik van heide en brem. Hij wordt helemaal lyrisch bij de aanblik van de heuvels en de valleien, met een poëtische uitbarsting als hij een hooglander ziet, die hij consequent *Highland coo* noemt.

De koeien zijn met hun indrukwekkende hoorns en ruige rood-

bruine vacht ontwapenend lief om te zien, maar Sienna onderdrukt de neiging om ze op de foto te zetten, want ze wil Malcolm niet nog meer aanmoedigen.

‘Skelbrae vooruit!’ blaft de schipper met een diepe stem die tegelijkertijd ook ijl klink, als door de wind meegesleurd, meer sis-send dan bassend, als water over hete kolen.

Weer een zin om te bewaren.

Sienna haalt haar telefoon tevoorschijn en opent de app voor notities om de zin te noteren (haar notitieblok zit in haar tas, maar dat geeft niet; ze houdt op haar telefoon een bestand bij waarin ze snippers, fragmentjes en uitdrukkingen noteert om in de toekomst te gebruiken, waarbij ze Malcolm in de waan laat dat ze dat allemaal zo uit de mouw schudt). Net op dat moment breekt de zon door de wolken en valt het licht op het eiland voor de boeg.

Een rafelige, met mos begroeide rots torent omhoog uit de met schuimkoppen getooide golven. Op het eerste gezicht heeft het veel weg van een zinkend schip waarvan het voorschip vastgelopen is op de rots terwijl het achterschip wegzakt in het water.

Een donker huis van natuursteen – nee, ‘huis’ is niet het goede woord, het is eerder een fort, een vesting, een miniatuurkasteel – staat boven op de rots, zo gevaarlijk dicht bij de rand van de klip, dat je zou denken dat een flinke windvlaag het hele gevaarte zo in zee zou kunnen blazen.

‘Is dat niet het mooiste wat je ooit hebt gezien?’

De woorden van haar echtgenoot bereiken haar, gedragen door de stank van kots. Sienna trekt een grimas.

‘Inderdaad, een huis met gevoel voor drama,’ zegt ze. ‘Maar wie zou daar willen wónen?’

Het antwoord is natuurlijk Arthur Fletch.

Arthur Fletch, die niet alleen het huis kocht, maar meteen het hele eiland waar het huis op staat, waarna hij het huis doopte tot Het Huis Dat Petrarch Bouwde in navolging van de serie romans die het beroemdst was geworden, wat maar weer eens aantoonde dat niets zo bodemloos is als het mannelijke ego. Helemaal gezien het feit dat het huis er duidelijk al eeuwen staat.

Malcolm slaat een arm om haar schouder.

‘O, kom op, geef het maar toe,’ zegt hij met zijn Schotse tongval terwijl hij haar een sprankelende glimlach gunt. ‘Je bent wel een beetje opgewonden.’

Sienna voelt op dat moment van alles, maar opwinding staat bepaald niet bovenaan de lijst.

Ze is moe van de vlucht, de autorit en de tocht over zee, en heeft bovendien de laatste twee nachten voor de reis niet geslapen.

Ze maakt zich zorgen over dit weekend, al zal ze dat nooit aan Malcolm toegeven.

Ze maakt zich zorgen over haar hond – Edgar is altijd haar hond geweest, niet hun hond, ook al stond Malcolm erop dat hij het dier zijn naam zou geven. Edgar is een oude chihuahua die het afgelopen jaar vier keer voor de poort des doods heeft gestaan en waarschijnlijk nu met opzet de geest zal geven uit rancune omdat ze weg is.

En ergens onder die drie overheersende emoties, aangevuld met honger, dorst en een lichte misselijkheid die in het niet valt bij wat Malcolm meemaakt, is er sprake van een zekere opwinding.

‘Sisi,’ mompelt hij. Ze heeft altijd een hekel gehad aan dat koosnaampje. ‘We zitten toch wel op één lijn, hè?’

Sienna keert zich in zijn armen om en kijkt onderzoekend op naar de man die de afgelopen dertien jaar haar echtgenoot is geweest.

Zijn grijze haar krult om zijn slapen en moet nodig geknipt. Maar hij weigert dat, want hij zegt dat het hem zo tien jaar jonger maakt. En ze moet toegeven dat hij gelijk heeft. Niemand lijkt ooit de rimpeltjes om zijn ogen te zien en het begin van een onderkin. Het lijkt niemand iets te kunnen schelen dat zijn tanden scheef staan en verre van wit zijn.

Iedereen kent hem als een donjuan. Dat is hij altijd geweest. Sienna heeft vrouwen gezien, zelfs een paar mannen, die avances maakten bij schrijverscongressen en conferenties op een moment dat zij naast hem stond. Zijn coauteur. Zijn vrouw. Het deed haar niet veel, of eigenlijk vond ze het soms zelfs wel leuk omdat ze wist dat hij ondanks al dat flirten de hare was.

Als ze zijn vraag niet beantwoordt, komt er iets gruizugs in zijn stem. ‘Je had het belóófd.’

En dat is waar. Ze heeft het beloofd. Nou ja, ze heeft ermee ingestemd.

Dat begint ze nu al te betreuren.

‘Mm-hm,’ zegt ze. Ze produceert een dun glimlachje met strak toegeknepen lippen terwijl ze in gedachten een van haar lijsten langs gaat. Deze heet: Manieren Om Lijken Te Doen Verdwijnen.

Dat maakt haar kalmer dan meditatie ooit teweeg zou kunnen brengen.

En terwijl de boot door de golven naar het eiland ploegt, en Malcolm haar tegen zich aan drukt en een Schots deuntje begint te neuriën, vraagt Sienna zich – niet voor het eerst – af of ze tot moord in staat zou zijn.

Sienna keert hem haar rug toe.

Een geërgerde blik trekt over Malcolms gezicht. Ze weet hoezeer hij daar een hekel aan heeft, maar ze wijst naar een punt op de rots waar iemand staat.

‘Is hij dat?’

Malcolm tuurt. Hij probeert iets van herkenning te vinden. Hij weet dat hij een bril nodig heeft nu de feestelijkheden van zijn vijftigste verjaardag alweer een tijdje achter hem liggen, maar toegeven aan een bril lijkt hem een kwestie van berusting, van overgave aan de naderende ouderdom en hij is niet van plan zich zonder gevecht dat duister in te laten slepen, om niet langer te worden omschreven als ‘een knappe man’, maar als ‘een gedistingeerd heer’.

Wat hij wel ziet is de lange jas die de man draagt en de rode hoed met brede rand die hij met één hand vastdrukt op zijn hoofd om te voorkomen dat de wind er vat op krijgt.

Vanaf deze afstand is het moeilijk met zekerheid vast te stellen, maar wie zou het anders moeten zijn?

‘Yep,’ zegt hij. ‘Dat is vast Arty.’

Terwijl de schipper de speedboot naar de steiger stuurt zwaait Malcolm omhoog naar de man, maar die zwaait niet terug. Hij

keert zich alleen om en loopt terug in de richting van het huis.

‘Hm, hij heeft ons zeker niet gezien.’ Terwijl hij zijn hand laat zakken voelt Malcolm een nieuwe aanval van nervositeit omhoog komen als brandend maagzuur, een spanning die langzamerhand is toegenomen vanaf het moment dat het vliegtuig opsteeg van JFK.

Diep vanbinnen maakt het hem doodsbang om terug te komen. Al zou hij dat nooit aan Sienna laten merken.

Toen de vertrouwde tinten groen en grijs voorbijgleden tijdens de autorit en Sisi met o’s en ah’s iedere nieuwe langharige coo verwelkomde, trokken de beelden van het incident dat destijds zijn vertrek had ingeluid, keer op keer over zijn netvlies. Het was begonnen met een fles Macallan die op het Edinburgh International Book Festival mee naar binnen was gesmokkeld in de auteursyurt. Dat had geleid tot een uitwisseling van door drank gekleurde beledigingen met een winnaar van de Booker Prize en geculmineerd in een poging de man een vuistslag te verkopen, waarna Malcolm door een gelauwerde dichter was overmand en uit de yurt was gewerkt en uiteindelijk oneervol en voorgoed was verbannen van het festival. Levenslang.

Het was het dieptepunt geweest van een vreselijke week: een slecht bezochte spreekbeurt, een spottende opmerking over de kwaliteit van Schotse fictie, zijn pijnlijk gekrenkte trots en zijn reputatie naar de filistijnen.

Maar nu wordt het tijd om dat allemaal te laten rusten.

Tijd om verder te gaan. Tijd om voorúit te gaan.

En hij kan geen betere manier bedenken om dat hoofdstuk af te sluiten, om het nieuwe hoofdstuk vorm te geven dan in het gezelschap van Arthur Fletch.

Een man die om meerdere redenen beroemd is.

In de eerste plaats natuurlijk om zijn romans waarvan de inhoud een mengeling is van thriller en misdaadroman, met de voor hem zo kenmerkende plotwendingen.

In de tweede plaats, in ieder geval in de wereld van de boeken, vanwege zijn salons.

Niet omdat ze zo frequent plaatsvinden. Soms gaan er maan-

den of zelfs jaren voorbij zonder salon, maar om de namenlijsten die ze opleveren, die als een soort stilzwijgende bevestiging van kwaliteit hun werk doen bij aanbevelingsbrieven en manuscript-beoordelingen. Een stempel van goedkeuring. Wie je kent doet misschien niet de deur voor het feestje voor je open, maar het zorgt er op zijn minst voor dat er iemand aan de deur komt.

‘Wie zou hij nog meer hebben uitgenodigd?’ vraagt Malcolm. ‘Ik zet mijn geld op die Pulitzer-vrouw.’ Sienna staart hem wezenloos aan. ‘Weet je wel? Die met dat haar... En waarschijnlijk een paar winnaars van de National Book Award... Misschien heeft hij er voor de lol ook nog een dichter bij gevraagd.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Die stomme dichters... denken altijd dat ze beter zijn dan de rest. Alleen omdat ze minder woorden gebruiken.’

‘Hm... En wanneer was de laatste keer dat jij een dichter bent tegengekomen?’ berispt Sienna hem. Even denkt hij dat ze hem bespottelijk probeert te maken, maar dan herinnert hij zich dat hij haar nooit daadwerkelijk heeft verteld over de betrokkenheid van de dichter bij het Edinburgh-incident.

De schipper zet de motor niet af. Hij houdt de speedboot alleen maar lang genoeg langs de steiger om Malcolm de kans te geven hun bagage uit de boot te tillen. Dat wil hij per se zelf doen – Sienna heeft nooit iets kunnen aanmerken op zijn hoffelijkheid. Hij voelt steken in zijn rug door de inspanning, maar hij geeft het niet op. Een heet bad en een klein slokje helpen me er zo weer bovenop, denkt hij, als de boot wegvaart van de steiger en hen achterlaat op het eiland Skelbrae.

‘Al die beroemde schrijvers,’ mompelt Sienna. ‘Ze hebben geen flauw idee wie wij zijn.’

‘Hé, hé, we hebben het verdiend om hier te zijn,’ zegt Malcolm. ‘Penn Stonely heeft prijzen gewonnen!’

‘Helemaal niet.’

‘Zeker wel. *De zwarte weg naar huis* was Thriller van het Jaar van *Stack Attack*.’

Oké, het waren dan wel geen Edgars of Daggers, het was toch een bekroning. Een lezersprijs bovendien. Sienna hield maar niet op over het feit dat het alleen maar een blog was, met slechts

driehonderdzevenentwintig abonnees, terwijl ze nog wel om een video met een dankwoord hadden gevraagd. Hij had zijn verantwoordelijkheid genomen en het woord gevoerd terwijl zij als een bloeddorstige kat naast hem had gezeten, nog niet in staat tot een vriendelijk glimlachje voor de fans.

De laatste keer dat hij had gekeken – dat deed hij niet zo vaak – was de video negenentwintig keer bekeken. En vier keer van commentaar voorzien, waarvan slechts drie positief.

Sienna knikt. ‘Tuurlijk,’ zegt ze. ‘Hoe kan ik dat nou vergeten.’

Malcolm pakt hun bagage en zeult die de steiger af. Hij neemt al de hele dag alle lasten op zijn schouders, zoals hij zo vaak de lasten van Penn Stonely op zijn schouders neemt als Sienna weigert om haar steentje bij te dragen.

Er ligt één andere boot afgemeerd aan de steiger. Maar net zomin als je het kasteel boven op de rots een huis kunt noemen, kun je dit niet echt een boot noemen.

‘Ha!’ zegt Malcolm. ‘Typisch Fletch.’

Op de flank van het jacht is in een lettertype dat hij herkent als American Typewriter de naam aangebracht: The Royalty Check.

Sienna rolt met haar ogen. ‘Wow, subtiel,’ zegt ze. Het sarcasme in haar stem ontgaat Malcolm niet – dat ontgaat hem nooit – maar hij weigert te happen.

Zodra ze van de steiger af zijn, wordt het pas echt zwaar.

Het is Malcolm niet duidelijk of het pad dat ze moeten volgen ooit een met natuursteen aangelegde trap is geweest die in de loop der tijd verweerd is tot een hobbelige rotshelling, of een van nature hobbelige rotshelling waarin iemand met een beitel treden heeft uitgehouwen. Het is hoe dan ook een verraderlijk pad. Tijdens de klim naar boven knarsen steentjes en los puin onder hun voeten vandaan en stuiteren omlaag naar de waterkant.

‘Niet echt veilig, hè?’ zegt Sienna, maar Malcolm reageert niet. Hij moet zijn uiterste best doen om zijn evenwicht te bewaren en niet te laten merken dat hij al meteen buiten adem raakt. In feite krijgt hij het benauwd terwijl een tintelend gevoel door zijn linkerarm trekt, maar, jezus, hij mag nu geen hartaanval krijgen.

Niet hier, niet nu, niet nu hij op het punt staat te bereiken waar hij zo hard voor heeft gewerkt, nu de poorten van het heilige der heiligen in zicht komen en misschien zelfs wel al op een kier staan.

‘Gaaf het?’ vraagt Sienna. Ze lijkt echt bezorgd, dus roept hij een stoutmoedige glimlach op terwijl het zweet over zijn rug gutst.

‘Prima!’ zegt hij en hij zet de klauterpartij naar het huis voort.

Na een laatste helse klim tegen een extra steil stuk volgt een vlak kiezelpad naar het huis. Hij blijft staan, vooral om op adem te komen, en kijkt genietend naar het uitzicht.

Een reuzenhand heeft de mist weggeveegd en de zee als een uitgestrekte blauwe vlakte zichtbaar gemaakt met in de verte het Schotse vasteland. Hij kan vanaf deze plek niet alleen het huis zien, maar ook een schilderachtig huisje dat ertegenover staat, en een pad, niet echt een weg, eerder een karrenspoor, net breed genoeg om met z’n tweeën naast elkaar te lopen, dat als een lint langs de flauwe helling de andere kant op omlaag kronkelt en met een bocht uit het zicht verdwijnt.

Het gras links en rechts is lang, slierten kruipen over het pad. Hij ziet heel snel iets bewegen, een klein dier dat door het warrige groen schiet – een konijn, of een hermelijntje misschien? Het ene moment is het er en dan is het weer weg.

Voordat hij eraan toekomt om Sienna te vertellen wat hij heeft gezien – zij is dol op kleine dieren, vandaar die chihuahua, die je wat hem betreft niet eens een hond zou mogen noemen – wordt zijn blik getrokken door het statige huis.

Mijn god, wat een kasteel.

Het zag er van een afstand zo indrukwekkend uit dat Malcolm vreesde dat het een deel van zijn grandeur zou verliezen als je er dichterbij kwam, dat er niet meer zou blijken te staan dan een bescheiden, zij het een beetje te groot, huis, dat verward was in een permanente strijd met ouderdom en de elementen, een strijd die het gedoemd was te verliezen.

Hij had zich geen zorgen hoeven maken.

Van dichtbij is het nog grootser, een en al torentjes en steile dakjes, twee vleugels, een tiental vensters en een bovenlicht met gebrandschilderd glas boven de rijkelijk versierde dubbele voor-

deuren die majestueus, als een poort, kunnen openzwaaien.

Malcolm schudt zijn hoofd in sprakeloze bewondering.

‘Dus dat kun je kopen als je vijftig miljoen boeken verkoopt.’

‘Al zou ik daar mijn geld niet aan uitgeven,’ zegt Sienna als ze het kiezelpad oversteekt.

‘Dat moet jij weten,’ zegt Malcolm die de tassen weer optilt en achter haar aan loopt.

‘Inderdaad,’ mompelt Sienna. Ze loopt de treden van het bordes op.

In de houten deuren zijn de initialen van Fletch gegraveerd, samen met de tekst die voor in iedere roman is opgenomen.

Wie de pen hanteert, spreekt de waarheid.

Schitterend, denkt Malcolm als hij aan de bel trekt. Het geluid en de echo's suggereren grote, holle ruimtes. Malcolm pakt beide tassen in één hand en pakt Sienna's hand met de andere, een stil geheugensteuntje dat ze dit samen doen.

‘Dit gaat alles anders maken,’ zegt hij.

Hij voelt dat Sienna's hand verstrakt. Ze kijkt hem aan en staat op het punt iets te zeggen, maar tot Malcolms opluchting zwaaien de deuren open.

‘Welkom op Skelbrae!’

Sienna doet onwillekeurig een stap achteruit, overweldigd door de pure kracht van het enthousiasme dat de jonge vrouw die de deur opendoet uitstraalt. Amerikaans, zonder twijfel, net als zijzelf, een gebruinde huid met een paar verdwaalde sproetjes en een toren van blonde krullen op haar hoofd. Ze is mooi op een manier zoals padvindsters mooi kunnen zijn en ze is eerder meisjesachtig met haar brede, ontwapenende glimlach en al die energie dan vrouwelijk.

Sienna beseft dat ze de jonge vrouw fronsend bekijkt, alsof ze een hapering in de verhaallijn is die moet worden opgelost. Snel verandert ze de uitdrukking op haar gezicht.

‘Hallo!’ zegt ze opgewekt. ‘Jij bent vast...’

‘Ik ben Millie!’ zegt de jonge vrouw, alsof dat alles in één keer duidelijk maakt. Ze wipt een klein beetje op en neer op haar te-

nen alsof ze haar energie bijna niet in toom kan houden. Als ze de schijnwerper van haar glimlach op Malcolm richt, wacht Sienna in spanning af welke kant het op zal gaan: vaderlijk of flirten?

‘Dag, jonge juffrouw Millie!’ zegt Malcolm. Vaderlijk dus. ‘Ik geloof dat men ons verwacht. Wij zijn Penn Stonely.’

Sienna staat tandenknarsend naast hem. Hij weet heel goed dat zij niet zo wil worden geïntroduceerd – alsof ze maar de helft van een persoon is.

‘Ik ben Sienna,’ repareert ze de introductie. ‘En dit is Malcolm.’

Malcolm knipoogt. Misschien dus toch iets minder vaderlijk. ‘Het spijt me dat we wat verlaat zijn. We misten een aansluitende vlucht... En die verschrikkelijke mist. Je kon geen hand voor ogen zien.’ Met extra nadruk op elk van de vier woorden *geen hand voor ogen*. ‘Maar goed, hier zijn we dan. Beter laat dan helemaal niet, en zo. Jij bent vast Arty’s assistente.’

Arty, alsof ze oude vrienden zijn, terwijl Malcolm in werkelijkheid Arthur Fletch maar twee keer in zijn hele leven heeft ontmoet, de eerste keer toen Malcolm naar een signeersessie ging, en de tweede keer samen met haar in een hotelbar waar Arthur Fletch tijdens een pauze op een congres hof hield. Het derde deel van de Petrarch-reeks had op dat moment al een maand in de bestsellerlijst van *The New York Times* gestaan, terwijl het eerste deel werd verfilmd. Arthur Fletch werd omringd door een tiental pluimstrijkers die stuk voor stuk hoopten dat iets van het talent of het succes van Fletch naar hen zou overslaan.

Osmotische roem.

Succes omdat je in de buurt bent.

Malcolm had een barkruk door de bar gesleept. Bij het horen van het schrapende geluid van de stalen poten op de tegelvloer had Sienna wel door de grond willen zakken.

Fletch had Malcolm welwillend op zijn arm geklopt toen hij iets zei, maar ondertussen waren zijn ogen op Sienna gericht geweest.

Nee, Arthur Fletch zou waarschijnlijk het verschil niet weten tussen Malcolm Buchanan en een zak zand.

Maar toch heeft hij hen hier uitgenodigd. Dus misschien, bedenkt ze met een lichte huivering, herinnert hij zich háár.